

Kdyby všechno v životě bylo tak jednoduché jako v tomto příběhu. Slepý náhle vidí. Prošel kolem něj Ježíš, cosi zvláštního provedl a jemu se otevřely oči. Sestry a bratři, nepřejete si také někdy, aby se ve vašem životě stal zázrak? Aby se zázračně změnila vaše bezvýchodná situace, aby se projasnila vaše bezvýchledná situace, ať se hned na začátku přidržíme přirovnání k slepci.

Zázraky na setkání se neděly ani v Ježíšově době. I tento uzdravený slepec vyčuhuje nad všechny ty, s nimiž se Kristus potkal. Málokomu Pán takto silně zasáhl do života. Zázrak. Ale co my o tom slepci vlastně víme? Prý byl nevidomý od narození a živobytí si obstarával žebrotou. Je zvláštní, že od Ježíše ani nic nežádal. Seděl tiše jako pěna. Možná byl smířený s osudem. Možná si snil svůj sen o zdravých očích a od svého okolí očekával jenom almužnu. Ten muž rozhodně nechtěl zázrak. Chtěl zrak. Ale podle evangelistova vyprávění neřekl ani slovo.

Jsou to učedníci, kdo stáčí řeč na slepého žebráka. ***Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?***

(2)

Učedníci jsou zvědaví jako všichni správní žáci. Chtějí přijít věci na kloub. Když se Ježíš tolik vyzná v Božím království a v Boží spravedlnosti, ať jim tedy vysvětlí, proč tenhle nebožák oslepl? Je postižený odmala, kdo za to může? Je slepota trestem za jeho vlastní hříchy – kdypak je ale stihl napáchat, když už na svět přišel potrestán? Anebo je slepota výsledkem hříchu jeho rodičů, kteří něco pokazili a dolehlo to na jejich potomka? Ale jakápak by to byla spravedlnost, kdyby Bůh trestal místo viníků nevinné dítě?!

Mistře, kdo se prohřešil? Kde se stala chyba, co zas lidé provedli špatně, že na ně dolehla tato těžká rána? Učedníci jsou zmateni. Celé dny jim Ježíš vykládá o milujícím nebeském Otci, který se pečlivě stará o své děti, a pak se náhle vedle cesty objeví těžce postižený člověk. Proč jej Bůh poslal na svět beze zraku? Vždyť život je i s očima strašně těžký,

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Zář 2007 10:00 - Aktualizováno Čtvrtek, 17 Leden 2008 22:35

natož bez očí.

Mistře, kdo se prohřešil? Kde se stala chyba? Učedníci nekladou špatnou otázku. Vlastně je to jedna z nejlepších otázek, jakou lidé znají. A právě my jako věřící lidé si ji musíme klást. Při pohledu na bídu ve světě se tážeme, kdo za to může. Mohou si za bídu sami zbědovaní lidé? Nebo za ni mohou jejich předkové a vládcové? Anebo za bídu ve světě může Bůh? Kdo je vinen neštěstím v bezpočtu podob?

Odkud se ve světě bere zlo? Proč je Bůh dopouští? A není to protimluv, že dobrý Bůh kraluje světu, zamořenému zlem a bídou. „To ta jeho vláda, to jeho království za moc nestojí,“ pomyslí si leckdo. Jeden příklad za všechny: Bývalý ministerský předseda Miloš Zeman v rozhovoru pro jistý magazín prohlásil, že Bůh pro něj přestal existovat, když se dozvěděl o Osvětimi, plynových komorách a celé nacistické vyhlazovací mašinérii. Kdyby byl Bůh, takovou hrůzu by nedovolil, zní jednoduchý argument. Zlo se vetřelo do světa, jak je to možné? A jak je možné skloubit lidské neštěstí s vírou v Boha, dárce štěstí. Nad toutéž záhadou si lámou hlavu i učedníci.

Mistře, kdo zhřešil? Kde se to pokazilo? Proč Bůh nedal tomuhle slepci zrak?

Je užitečné čas od času vést hlubokomyslné teologické debaty. Co a jak a proč se děje. Tříbí se při nich jak důvtip, tak i víra. Nezapomínejme však Kristovu odpověď.

„Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“

(3)

Kde učedníci chtějí znát jasnou příčinu, kde chtějí jednoznačně ukázat na viníka, tam Ježíš obrací pohled úplně jiným směrem. Osvobozuje učedníky od představy, že všechno v lidském životě je důsledkem lidských činů. U Ježíše Krista neplatí pověstné pravidlo, že každý je svého štěstí strůjcem. Kdyby totiž platilo, pak by současně platilo, že za všechno štěstí i neštěstí tak či onak mohou lidé. A právě tuhle argumentaci Ježíš odmítá.

Nezhřešil ani on ani jeho rodiče,

říká

na žebrákovu obhajobu. Neštěstí není trestem. Neštěstí mívá i jiné příčiny než jen lidskou činnost. Často se člověku stane nepřítelem příroda, jindy třeba nechtěný skutek a někdy za neštěstím stojí jen a jen neblahá náhoda. Nešťastná náhoda. Co my dnes už jaksí tušíme, to však ve starověku nebylo samozřejmé pro lidi, kteří spatřovali božský zásah za každou událostí (třeba za vrozenou slepotou). Všechno, co člověka potká, si vykládali jako odplatu božstva, jako reakci vyšších sfér na lidské jednání.

Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?

Apoštolové jsou dětmi své doby, ptají se jako kdekdo jiný. Ale Kristus dává nepředvídanou odpověď. Milosrdnou, laskavou.

Nezhřešil ani on ani jeho

rodiče.

Ježíš nikoho

neodsuzuje, naopak dotyčného obhajuje a potěšuje. Kéž by v křesťanské církvi stále přebýval takový přístup. A ne jiný. Je zvrácená zbožnost, která člověku v těžkých chvílích ještě přitěžuje obviňováním. Když se místo účinné pomoci vyrojí výčitky, že si nešťastník za své problémy může vlastně sám, poněvadž se špatně choval anebo poněvadž se narodil ve špatné rodině.

Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.

Mně osobně se Ježíšova odpověď velice líbí. Nádherně ukazuje, jak náš Pán mocně směřoval od minulosti do budoucna. Narodil od přihlížejících učedníků jej nezajímá, kdo za slepotu může, nýbrž co se s ní dá a má udělat. Obrazně řečeno Kristus se nestará o to, kde řeka pramení, nýbrž kam plyne, kam ústí.

Je slepý, aby se na něm zjevily skutky

Boží.

Ježíš chápe přítomnou bídu jako výzvu

pro sebe. Nespekuluje, proč Bůh dopustil takové neštěstí, zajímá ho, co se dá s neštěstím udělat. Takový je správný směr, kterým je zapotřebí se ubírat. Nikoliv donekonečna mudrovat, nýbrž denně hledat, co si žádá Bůh.

M

usíme konat skutky toho, který nás poslal, dokud je den.

(4)

Jako se řeka nevrací k prameni, tak ani my. Směřovat, vtékat do moře Boží vůle – takové je naše poslání. Přišli jsme na svět jako lidé. Byli jsme do světa posláni. Nejsme bezduché kameny, nejsme nerozumná zvířata. Jsme duchovní, rozumové bytosti proto, abychom hledali Boha a jeho vůli, která vede svět k spravedlnosti, lásce a pokoji. Nestarat se jen o sebe, nýbrž jednat v souladu se Stvořitelem. Konat skutky Boží.

Přesně z tohoto důvodu Pán Ježíš zakročí ve prospěch postiženého člověka. Daruje slepému zrak. To je zbožný skutek hodný Božího Syna, skutek takřka stvořitelský. Zázrak, řekneme. Škoda, že se takové zázraky nedějí častěji. Kolik bídy a bolesti by se dalo snadno odstranit, kdyby zázraků bylo více. Sestry a bratři, asi by se nám všem líbilo zapojit zázraky do nápravy světa. Jé, to by bylo vznešené, to by bylo krásné a prospěšné, kdyby Bůh konal více podobných zákroků-zázraků. To by se hned snáze věřilo v Boží dobrotu, kdyby ze světa zázračně vymizelo zlo a neštěstí. Proč tedy všemohoucí Bůh nekoná víc ku prospěchu nemohoucích lidí. A jsme tam, kde jsme byli. Proč, proč, proč? Zase chceme vysvětlení. Proč se nedějí zázraky pro blaho světa?

Avšak čtěme pozorně a se vším všudy, jak Kristus uzdravil slepého. **Plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“** (6n)

Ten zázrak vůbec nevypadá vznešeně. Spíše naopak. Pohoršuje svou syrovostí. Slina smíchaná s prachem a napatlaná na oči. Není to výsměch všem našim zbožným přáním o vznešených zázracích? Není to výsměch všem našim snům o rychlé nápravě světa? No schválně, podstoupili byste takovou proceduru? A přesně tak tomu je s Boží péčí o svět. Občas nám připadá odpudivá. Vznášíme námitky, ptáme se, proč, proč, proč. Slídíme po příčinách, ale sami nic kloudného neuděláme. Chceme Bohu radit, předkládat lepší řešení, která by nás nestála žádnou námahu. Ale Pán Ježíš místo mudrlantských prostojů pomaže choré oči obyčejným blátíčkem ze sliny. Uzdravení nespočívá v té nevábné směsi, uzdravení není ani ve vodách onoho rybníka.

„Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“

To jméno znamená „Poslaný“. On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.

(7)

Největší událost, chcete-li zázrak, se děje, když nevidomý muž poslechl. Když poznal, že v jeho neštěstí se nad ním Bůh smíloval a poslal ho na cestu. Kristus předává lidem jejich poslání.

Musíme konat skutky toho, který nás poslal. Hledat pro přítomnou chvíli Boží vůli. Ani člověk postižený a odsunutý na kraj společnosti není Bohem odstrčený a zapomenutý.

rybníce Siloe.“

To jméno znamená „Poslaný“.

Slepý žebrák přijal od Krista poslání, úplně se vnořil do jeho vod. Pán Ježíš šikovně využil názvu rybníka. Teď má už i nešťastník své poslání. Bude svědčit o velikých činech Božích. A sám k nim bude přispívat.

Když se vrátil, viděl.

Kéž i my přijmeme své poslání, abychom nebyli slepí k Božím záměrům. Abychom se stále neohlíželi dozadu s otázkou proč, proč, proč, nýbrž abychom hleděli kolem sebe a konali Boží vůli. Amen.

Izajáš 2,1-5 168, 607, 422, 449 Efezským 5,8b-14

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Září 2007 10:00 - Aktualizováno Čtvrtek, 17 Leden 2008 22:35

Kázání na 8. neděli po Trojici 2007